

Kolmen uskonnon kuunteleva keskustelu kirjoituksista 21.3.2022:

Luomakunnan tulevaisuus ja toivo

Teksti on julkaistu myös osoitteessa: <https://teologia.fi/2022/06/kolmen-uskonnon-kuunteleva-keskustelu-kirjoituksista-21-3-2022-luomakunnan-tulevaisuus-ja-toivo/>

Tiistaina 21.3 etäyhteyden välityksellä järjestettyyn kolmen abrahamilaisen uskonnon *Kuuntelemaan keskusteluun Kirjoituksista*, oli kokoontunut lähes kolmekymmentä osallistujaa. Vastaavia kolmen uskonnon keskusteluja on järjestetty Suomessa jo reilun kymmenen vuoden ajan ja niissä on tarkoitus lähestyä näille uskonnoille tärkeitä teemoja valittujen pyhien tekstien ja niiden pohjalta käydyn keskustelun ja kysymysten avulla. Tavoitteena on saavuttaa parempi keskusteluyhteys ja ymmärrys uskontojen välillä.

Juutalaiseen tekstin sisältöön johdatti Rabbi Samuel Beniard Helsingin juutalaisesta seurakunnasta. Tekstikappaleet oli valittu keskiajalla eläneen juutalaisen oppineen Moses Maimonideen *Mishne Tora*- teoksesta (Melachim u-milchamot, 11:1 ja 5). Valittu teksti käsitteli Messiaan tuloa ja niin kutsuttua messiaanista aikaa. Kyseisen ajan koittaessa maailma ei sinänsä muutu miksiäkään ja messiaanisen ajan kuvaukset kuten Jesajan kirjassa (luku 11) esitetty kuvaus ruohoa syövästä leijonasta ja lampaiden kanssa laiduntavista susista, voidaan ymmärtää vertauskuvallisena esityksenä täydellisen rauhantilan vallitsemisesta maan päällä. Messiaan tullessa jokainen tulee ymmärtämään vertauskuvien tarkoituksen.

Keskeistä tekstissä oli Beniardin mukaan se, ettei kukaan voi varmasti tietää tai tulkita tulevien aikojen tapahtumia. Teksti herätti keskustelijat pohtimaan Messiaan tuloon liittyviä mahdollisia merkkejä, jotka eivät juutalaisen tulkinnan mukaan ole selkeitä. Tämän kaltaiset profeetalliset ja filosofiset tekstit antavat juutalaisen ajattelutavan mukaan enemmän tilaa tulkinnoille ja Maimonideen tulkinta on yksi mahdollinen vaihtoehto muiden joukossa.

Keskustelussa heräsi myös kysymys niinkutsutusta antikristuksesta eli pahasta vastavoimasta suhteessa Jumalaan. Tämä on juutalaisuudessa vieras käsite, sillä Jumalan katsotaan hallitsevan kaikkea. Ihmisessä itsessään on olemassa hyvä ja paha taipumus ja ihmisellä on moraalinen vastuu valita oikea tapa toimia.

Kristillisestä näkökulmasta aihepiiriä tarkasteltiin Uuden Testamentin Roomalaiskirjeen (8:18-25) katkelman kautta. Tekstin esittelijänä toimi Mikkelin hiippakunnan hiippakuntadekaani Marko Marttila. Roomalaiskirjeen lauseissa Paavali pohtii luomakunnan tilaa ja katoavaisuutta. Teksti kertoo näiden lisäksi myös toivosta ja luotujen matkasta kohti parempaa mutta vielä tuntematonta tulevaa aikaa.

Roomalaiskirjeen teksti oli kiinnostava mutta myös haastava ja sitä lähdettiin avaamaan selitysten ja kysymysten kautta. Tekstistä nostettiin esiin ajatus ihmisen vapaasta tahdosta ja siitä ettei hän ole välttämättä tehnyt oikeita valintoja muuta luomakuntaa ajatellen. Kommenttipuheenvuorossa pohdittiin historiallisen kontekstin merkitystä ja tarkasteltiin tekstiä Rooman valtakunnan mahdin ja keisarin kaikkivoipaisuutta kritisoivana.

Tekstissä oli nähtävissä aikakauden juutalaisille vastaanottajille tuttuja kielikuvia, jotka viittasivat juutalaisen kansan Egyptin orjuudesta vapautumiseen. Paavalin tekstissä vastaavasti luomakunta haluaa vapautua katoavaisuuden orjuudesta. Tärkeä asia niin aikalaisille kuulijoille, kuin nykyisen maailman- ja ympäristötilan aiheuttaman epävarmuuden vaivaamalle nykylukijalle on luomakunnan toivo pelastuksesta.

Resalat -seurakunnan imaami Abbas Bahmanpour oli valinnut aiheita kuvaaviksi teksteiksi katkelmat Luolan ja Valon suurasta. Ensimmäisessä kuvataan, kuinka kaikki olevainen on lähtöisin Jumalasta ja tärkeintä on olla yhteydessä Jumalaan. Tekstissä korostetaan erityisesti hyvien tekojen merkitystä. Ne teot, jotka on tehty Jumalan hyväksi ja hyvässä tarkoituksessa ovat ikuisia. Valon suura kuvaa tarkemmin aikaa ennen maailmanloppua ja tuolloin vallalla on oikeuden mukaisuuden aika. Ennen tuomiopäivää tuntemamme maailma muuttuu perusteellisesti ja kaikki tekomme tullaan punnitsemaan Jumalan edessä.

Keskustelussa pohdittiin sitä, kuinka ihmisen tekojen merkitys on läsnä kunkin uskonnon perinteisissä teksteissä. Huomio kiinnittyi myös Suura-teksteissä käytettyyn Jumalaan viittaavaan pronominiin. Koraanissa näitä käytetään vaihtelevasti tekstin luonteesta riippuen. Luolan suurassa me-muoto viittaa tekstissä oleviin enkeleihin, jotka toimivat Jumalan edustajina. Valon suurassa Jumala toimii apuna uskoville, jolloin minä -muoto korostaa Jumalan läheisyyttä.

Kaikkien kolmen uskonnon teksteissä keskeisenä ajatuksena oli Jumalan kaikkivoipaisuus. Tämä ei kuitenkaan vapauta ihmistä vastuusta huolehtia luomakunnasta. Vaikka vastuu on

raskas ja tehtävämme maailman parantajana tuntuu välillä mahdottomalta, on toivo paremmasta maailmasta ja oikeudenmukaisuudesta koko ajan olemassa.

Miiu Hasan

Kirjoittaja on kulttuurihistorian opiskelija ja Turun juutalaisen seurakunnan jäsen